Powszechny

dziennik praw państwa i rządu

dla

cesarstwa austryackiego.

Część XLII.

Wydana i rozesłana: dnia 10. Lipca 1852.

Allgemeines

Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt

für das

Kaiserthum Oesterreich.

XLII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 10. Juli 1852.

Częśč XLII.

Wydana i rozesłana dnia 10. Lipca 1852.

135.

Rozrządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. Czerwca 1852,

obowiązujące we wszystkich tych krajach koronnych, w których ustawa postępowania karnego z d. 17. Stycznia 1850 r. w wykonaniu stoi,

mocą którego ustanowionem zostaje, iż w myśl ustawy postępowania karnego z dnia 17. Stycznia 1850, dochodzenie urzędowe przeciw każdemu bankrutowi, należy do sądu powiatowego kolegialnego.

Dla uchylenia zaszłych wielokrotnie wątpliwości, stanowi się niniejszem, iż dochodzenie urzędowe, które przeciw bankrutowi wytoczone być winno na zasadzie Najwyższego postanowienia z d. 13. Marca 1847 *), obwieszczonego dekretem kancelaryi nadwornej z dnia 17. Kwietnia 1847, w tych krajach koronnych, w których obowiązuje ustawa postępowania karnego z d. 17. Stycznia 1850 r., w myśl tejże ustawy postępowania karnego, nie do sędziego upadłości, lecz, ponieważ w takim razie zawsze idzie o śledztwo przygotowawcze, z powodu podejrzenia o lekomyślne lub oszustne bankructwo, do sądu powiatowego kolegialnego.

Instancya konkursowa, winna przeto o każdem ogłoszeniu upadłości, bezzwłocznie zawiadomić prokuratora rządowego, przy właściwym sądzie powiatowym kolegialnym ustanowionego, którego obowiązkiem jest, poczynić stosowne wnioski sędziemu śledczemu do zaprowadzenia dochodzeń w tej mierze potrzebnych.

Co się tycze samego postępowania, mianowicie przytrzymania bankruta, za prawidło służyć mają postanowienia ustawy postępowania karnego.

Krauss m. p.

136.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z d. 23. Czerwca 1852,

obowiązujące w całej monarchii, z wyjątkiem Pogranicza wojskowego;

mocą którego, w porozumieniu z c. k. ministerstwem finansów, uregulowanym zostaje tok postępowania przy żądaniu zdania o nieprawdziwości podejrzanych publicznych papierów kredytowych i monet, tudzież względem zachowania takich falzyfikatów, po ukończonem śledztwie karnem.

W celu zaprowadzenia jednostajnego toku czynności, przy żądaniu zdania o nieprawdziwości podejrzanych publicznych papierów kredytowych i monet, tudzież dla uchylenia zaszłych wątpliwości, gdzie takie falzyfikaty po ukończeniu śledztwa karne-

---

*) W zbiorze politycznych ustaw i rozporządzeń, tom 75, str. 81

XLII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 10. Juli 1852.

135.

Erlass des Justizministeriums vom 15. Juni 1852,

wirksam für diejenigen Kronländer, in welchen die Strafprocess-Ordnung vom 17. Jänner 1850 in Giltigkeit steht,

wodurch bestimmt wird, dass im Sinne der Strafprocess-Ordnung vom 17. Jänner 1850 die ämtliche Untersuchung gegen jeden Cridatar dem Bezirks-Collegialgerichte zustehe.

Zur Beseitigung mehrfach vorgekommener Zweifel wird hiermit bestimmt, dass die ämtliche Untersuchung, welche gegen einen Cridatar in Gemässhit der, mit dem Hofkanzlei-Decrete vom 17. April 1847 kundgemachten Allerhöchsten Entschliessung vom 13. März 1847 *) zu pflegen ist, in denjenigen Kronländern, in welchen die Strafprocess-Ordnung vom 17. Jänner 1850 wirksam ist, im Geiste dieser Strafprocess-Ordnung nicht dem Concursrichter, sondern, da es sich dabei immer um eine Voruntersuchung wegen des Verdachtes einer leichtsinnigen oder betrügerischen Crida handelt, dem Bezirks-Collegialgerichte zustehe.

Die Concurs-Instanz hat daher von jeder Concurs-Eröffnung unverzüglich den Staatsanwalt an dem zuständigen Bezirks-Collegialgerichte in Kenntniss zu setzen, und dem Staatsanwalte liegt es ob, die geeigneten Anträge wegen Einleitung der zu pflegenden Erhebungen an den Untersuchungsrichter zu stellen.

In Beziehung auf das Verfahren selbst, insbesondere rücksichtlich der Verhaftung des Cridatars haben die Bestimmungen der Strafprocess-Ordnung zur Richtschnur zu dienen.

Krauss m. p.

136.

Verordnung des Justizministeriums vom 23. Juni 1852,

wirksam für die ganze Monarchie, mit Ausnahme der Militärgränze,

wodurch im Einvernehmen mit dem Finanzministerium der Geschäftsgang bei Einholung von Unechtheitsbefunden über beanständete öffentliche Credits-Papiere und Münzen und für die Aufbewahrung von derlei Falsificaten nach beendigter strafgerichtlicher Untersuchung geregelt wird.

Zur Erzielung eines gleichmässigen Geschäftsganges bei Einholung der Unechtheitsbefunde über beanständete öffentliche Credits-Papiere und Münzen und zur Beseitigung vorgekommener Zweifel, wo derlei Falsificate nach beendigter strafgerichtlicher Unter-

---

*) In der Sammlung der politischen Gesetze und Verordnungen, Band 75, Seite 81.

go, zachowanemi być mają; ministerstwo sprawiedliwości w porozumieniu z c. k. ministerstwem finansów, rozporządza co następuje:

§. 1.

Ażeby w przypadkach, w których zachodzi podrobienie lub sfałszowanie publicznych papierów kredytowych, otrzymać zdanie o ich nieprawdziwości, tudzież dalsze wyjaśnienie co do sposobu, w jaki podrobione lub sfałszowane zostały; zarazem czyli już podrobione takowe lub sfałszowane papiery przytrzymane zostały; winny są sądy karne pierwszej instancyi, do których prowadzenie śledztwa należy, w tych zaś krajach koronnych, w których jeszcze ma moc prawa ustawa o postęp. karnem z dnia 17. Stycznia 1850 r., winni sędziowie śledczy, przez przełożonego sądu, do którego należą, bez pośrednictwa wyższych władz sądowych, udawać się, jeżeli idzie o papiery kredytowe, przez rząd wydane, wprost do c. k. ministra finansów, jeżeli zaś idzie o banknoty, do dyrekcyi powszech. uprzywil. banku narodowego.

§. 2.

W razie sfałszowania monet, winni są sądy i sędziowie śledczy, w taki sam sposób udawać się wprost do c. k. urzędu menniczego, istniejącego w dotyczącym kraju koronnym, (probierczego urzędu menniczego krajowego, *Direzione della Zecca)*, dla sądów zaś owych krajów koronnych, w których się podobny urząd nie znajduje, oznaczone zostają, dla udzielania objaśnień, wspomnionych w §. 1. następujące c. k. urzędy mennicze, a mianowicie:

dla Solnogrodu, probierczy urząd krajowy menniczy w Lincu;

dla Szlązka, taki sam urząd w Bernie;

dla Krakowa i Bukowiny, we Lwowie;

dla Dalmacyi, w Tryeście;

dla województwa Serbskiego z banatem Temeskim, c. k. urząd menniczy w Karlsburgu w Siedmiogrodzie.

§. 3.

Po ukończeniu czynności urzędowych karnych, odesłać należy do dalszego zachowania także wprost falzyfikaty papierów kredytowych rządowych do c. k. ministra finansów; falzyfikaty banknotów do dyrekcyi banku narodowego, monet zaś do c. k. urzędu menniczego głównego w Wiedniu, wraz ze wszystkiemi od zbrodni pochodzącemi przedmiotami, narzędziami, przygotowanemi materyałami itp.

Do tychże samych władz, sądy także wprost udawać się winny, jeżeli się widzą w potrzebie żądania zwrotu już złożonych falzyfikatów lub przedmiotów zbrodni, dla nowo rozpoczętej czynności urzędowej.

§. 4.

Podrobione lub sfałszowane papiery kredytowe, przesełać należy w każdym razie przez c. k. wóz pocztowy.

§. 5.

Przepis, nakazujący, ażeby o wszystkich zachodzących sfałszowaniach papierów kredytowych publicznych, tudzież o wszystkich ważnych okolicznościach, wychodzących na jaw w czasie śledztwa, czynić relacye do szefów krajowych i prezydyów sądów wyższych, znosi się tam, gdzie takowy jeszcze ma moc obowiązującą.

Krauss m. p.

suchung aufzubewahren seien, findet das Justizministerium im Einvernehmen mit dem Finanzministerium zu verordnen:

§. 1.

Um in Fällen der Nachmachung oder Verfälschung öffentlicher Credits-Papiere den Befund über deren Unechtheit, und die weitere Auskunft zu erhalten, in welcher Art die Nachmachung oder Verfälschung geschehen sei, und ob bereits derlei nachgemachte oder verfälschte Papiere vorgekommen seien, haben sich die Strafgerichte erster Instanz, welchen die Untersuchung zusteht, und in jenen Kronländern, wo die Strafprocess-Ordnung vom 17. Jänner 1850 noch in Wirksamkeit steht, die Untersuchungsrichter durch den Vorstand des Gerichtes, dem sie angehören, ohne Dazwischenkunft der höheren Gerichtsbehörden, wenn es sich um Credits-Papiere handelt, welche vom Staate ausgegeben werden, unmittelbar an den Finanzminister, bei Banknoten aber an die Direction der a. pr. National-Bank zu wenden.

§. 2.

Bei Münzverfälschungen haben sich die Gerichte und Untersuchungsrichter in gleicher Weise unmittelbar an das, im betreffenden Kronlande bestehende k. k. Münzamt (Landmünz-Probier-Amt, Direzione della Zecca) zu wenden, und werden für die Gerichtsbehörden jener Kronländer, wo kein solches besteht, zur Einholung der im §. 1 bezeichneten Auskünfte nachstehende k. k. Münzämter bezeichnet; nämlich:

für Salzburg das Landmünz-Probier-Amt zu Linz,

für Schlesien jenes zu Brünn,

für Krakau und die Bukowina jenes zu Lemberg,

für Dalmatien jenes zu Triest,

für die serbische Woiwodschaft mit dem Temeser Banate das k. k. Münzamt zu Karlsburg in Siebenbürgen.

§. 3.

Nach geschlossener strafgerichtlicher Amtshandlung sind, behufs der ferneren Aufbewahrung, die Falsificate von Staatscreditspapieren an den k. k. Finanzminister, jene von Banknoten an die Direction der National-Bank, und jene von Münzen an das k. k. Hauptmünzamt in Wien, und zwar mit allen von dem Verbrechen herrührenden Gegenständen, den Werkzeugen, vorbereiteten Materialien u. dgl. ebenfalls unmittelbar einzusenden.

Eben dahin haben sich die Gerichte auch unmittelbar zu wenden, wenn sie sich veranlasst finden, bereits deponirte Falsificate oder Gegenstände des Verbrechens zu einem erneuten Amtsgebrauche zurückzuverlangen.

§. 4.

Die Versendung nachgemachter oder verfälschter Credits-Papiere und Münzen hat stets mittelst des k. k. Postwagens zu geschehen.

§. 5.

Von der vorgeschriebenen Anzeige aller vorkommenden Verfälschungen der öffentlichen Credits-Papiere und aller im Laufe der diessfälligen Untersuchung vorkommenden wichtigen Umstände an die Länder-Chefs und an die Präsidien der Obergerichte hat es dort wo diese Vorschrift noch in Kraft besteht, sofort abzukommen.

Krauss m. p.

137.

Rozporządzenie ministerstwa finansów z dnia 30. Czerwca 1852,

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych spólnego związku celnego;

mocą którego artykuł *Garancine* kładzie się w rzędzie materyałów farbierskich, wymienionych w oddziale 44 lit. *d)* taryfy celnej z dnia 6. Listopada 1851, tudzież ustanowionem zostaje postępowanie w drodze celnej z materyałem opałowym tak zwanym „*Kamphin*.“

Ministerstwo finansów w porozumieniu z ministerswem handlu, postanowiło, iż artykuł *Garancine*, *Garancinette* albo *Garan cine concentrée* (krapp zwęglony), położony być ma w rzędzie materyałów farbierskich, wymienionych w oddziale 44 lit. *d)* taryfy celnej z dnia 6. Listopada 1851 r. i podlega opłacie cła wchodowego po 45 kr. od cłowego cetnara Sporco, tudzież, iż płyn palny, przychodzący do handlu pod nazwiskiem „*Kamphin*“, będący roztworem kamfory w oleju terpentynowym, uważanym być winien jako „nie wymieniony osobno produkt chemiczny“ wedle oddziału 98 lit. *e)* taryfy, i podlega opłacie cła wchodowego po 5 złr. od cłowego cetnara netto.

Niniejsze postanowienie, co do garanciny, odstępujące od alfabetycznego spisu towarów, podaje się niniejszem do wiadomości, z tem nadmienieniem, iż takowe obowiązywać zacznie od dnia, w którym każdemu urzędowi celnemu z osobna, przesłanem zostanie przez władzę przełożoną.

Baumgartner m. p.

138.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 3. Lipca 1852,

obowiązujące w całym obrębie państwa,

tyczące się zdolności osób wojskowych do obowiązywania się prawem wekslowem.

Końcem zapobieżenia szkodliwym skutkom, mogącym wyniknąć tak dla wierzycieli jak i dla dłużników, z nieograniczonego rozciągnienia zdolności obowiązywania się prawem wekslowem, na wszystkie osoby stanu wojskowego; odnośnie do Art. 1. ustawy o postępowaniu w sprawach wekslowych, ogłoszonej patentem z d. 25. Stycznia 1850 r. w cz. XXIII dz. pr. p. Nr. 51, po wysłuchaniu Moich ministrów i Mojej Rady państwa, stanowię, co następuje:

Oficerowie rzeczywiści tak czynnie jako też pensyonowani, tudzież żołnierze nu zbrojnego, nie mają zdolności obowięzywać się prawem wekslowem.

Nininiejsze rozporządzenie obowiązywać zacznie w ośmiu dniach po ogłoszeniu w dzien. pr. p., nie będzie wszakże zastosowane do interesów wekslowych, przed tym czasem zawartych.

Moi ministrowie wojny i sprawiedliwości, mają sobie polecone wykonanie niniejszego rozporządzenia.

Franciszek Józef m. p.

Hr. Buol m. p. **Csorich** m. p. **Krauss** m. p.

Z Najwyższego rozkazu:
Ransonnet m. p.

137.

Verordnung des Finanzministeriums vom 30. Juni 1852,

wirksam für alle Kronländer des gemeinschaftlichen Zollverbandes,

womit Garancine den, unter Abtheilung 44, lit. d) des Zolltarifes vom 6. November 1851, genannten Farbestoffen angereiht, und die Zollbehandlung des Brennstoffes: Kamphin bestimmt wird.

Das Finanzministerium hat im Einvernehmen mit dem Handelsministerium zu bestimmen befunden, dass Garancine *und* Garancinette *oder* Garancine concentrée *(verkohlter Krapp) den, unter Abtheilung 44,* lit. d) *des Zolltarifes vom 6. November 1851, genannten Farbestoffen anzureihen, folglich im Eingange mit 45 Kreuzer vom Sporco-Zollcentner, ferner, dass die unter der Benennung Kamphin im Handel vorkommende brennbare Flüssigkeit, welche sich als Lösung vom Kampher in Terpentin-Oel darstellt, nach Abtheilung 98,* lit. e) *des Tarifes, als „nicht besonders benanntes chemisches Produkt" zu behandeln, sonach im Eingange mit fünf Gulden vom Zollcentner netto zu verzollen sei.*

Diese, bezüglich der Garancine *von dem alphabetischen Waarenverzeichnisse zum Zolltarife abweichende Bestimmung wird mit dem Beisatze bekannt gemacht, dass dieselbe mit dem Tage, an welchem sie den einzelnen Zollämtern durch die vorgesetzte Behörde zukommen wird, in Wirksamkeit zu treten hat.*

Baumgartner *m. p.*

138.

Kaiserliche Verordnung vom 3. Juli 1852,

wirksam für den ganzen Umfang des Reiches,

bezüglich der Wechselfähigkeit der Militärpersonen.

Um den nachtheiligen Folgen vorzubeugen, welche aus der unbeschränkten Ausdehnung der Wechselfähigkeit auf alle Personen des Militärstandes für Gläubiger und Schuldner entspringen können, finde Ich in Bezug auf den Art. 1 der, mittelst des Patentes vom 25. Jänner 1850 (XXIII. Stück des R. G. B., Nr. 51) kundgemachten Wechselordnung, nach Vernehmung Meiner Minister und Anhörung Meines Reichsrathes, zu bestimmen:

Die wirklichen, sowohl activen, als pensionirten Officiere und die Mannschaft des streitbaren Standes sind nicht wechselfähig.

Diese Verordnung hat binnen acht Tagen nach ihrer Kundmachung im Reichsgesetzblatte in Wirksamkeit zu treten, und ist auf früher eingegangene Wechselgeschäfte nicht anzuwenden.

Meine Minister des Kriegswesens und der Justiz sind mit der Vollziehung dieser Verordnung beauftragt.

Franz Joseph *m. p.*

Gr. Boul *m. p.* **Csorich** *m. p.* **Krauss** *m. p.*

Auf Allerhöchste Anordnung:

Ransonnet *m. p.*

139.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3. Lipca 1852,

obowiązujące w królestwie Dalmacyi,

tyczące się składania dokumentów prywatnych u notaryuszów, wydawania takowych i przypadających od nich należytości.

Najjaśniejszy Pan, Jego C. K. Apost. Mość, raczył Najwyższem postanowieniem Swojem z dnia 22. Czerwca 1852, zatwierdzić następujące szczegóły:

§. 1.

Notaryusze w Dalmacyi, upoważnieni są przyjmować do zachowania urzędowego, nie tylko rozporządzenia ostatniej woli, lecz też i wszelkie inne dokumenta, które im oddane będą.

Rozporządzenie ostatniej woli, oddane notaryuszowi w okładce tylko lub w opieczętowaniu i ogólnie tylko u niego złożone, nie będzie mieć mocy aktu notaryalnego; podobnie jak każdy inny dokument, który mu li tylko do schowania oddany został.

§. 2.

Notaryusz winien będzie przy złożeniu dokumentu, sporządzić akt notaryalny, i składającemu dokument, na żądanie wydać, albo wyciąg autentyczny tegoż aktu, albo odpis wierzytelny złożonego dokumentu, z potwierdzeniem uskutecznionego złożenia, albo zresztą tylko potwierdzenie na odebranie dokumentu.

§. 3.

Rozporządzenie ostatniej woli, lub każdy inny dokument, oddany notaryuszow tylko do zachowania, może być spisany w jakiejbądź mowie, jeżeli nie zachodzi potrzeba, żeby sam odczytał dokument.

Akt notaryalny, sporządzony przy złożeniu dokumentu, podlega przepisom, wydanym co do przyjmowania aktów notaryalnych.

§. 4.

W każdym przypadku, będzie mógł ten, który dokument składa, odebrać dokument do schowania oddany, z przyzwaniem dwóch świadków, i winien potwierdzić to odebranie na akcie złożenia. Ten, który dokument oddaje jedynie do schowania, może wymienić osobę, której, na jej żądanie, wydanym być ma. Jeżeli dokument wydany zostanie tejże oznaczonej osobie, sporządzonym będzie akt co do tego wydania z przybraniem dwóch świadków, zdolnych potwierdzić tożsamość osoby, a na akcie złożenia czynność ta zanotowaną być ma.

§. 5.

Przy złożeniu dokumentu, nie będącego rozporządzeniem ostatniej woli, do aktów notaryalnych, należy opłacać:

1) od przyjęcia aktu złożenia . . . . 30 kr.

2) od zachowania złożonego dokumentu, opłacać należy osobną taksę 15 „
jeżeli zaś dokument złożony, więcej jak 5, a mniej jak 20 arkuszy obejmuje . . . . 40 „

139.

Verordnung des Justizministeriums vom 3. Juli 1852,

wirksam für das Königreich Dalmatien,

in Betreff der Hinterlegung von Privat-Urkunden bei Notaren, ihrer Ausfolgung und der diessfälligen Gebühren.

Seine k. k. Apostolische Majestät haben mit der Allerhöchsten Entschliessung vom 22. Juni 1852 nachstehende Bestimmungen zu genehmigen geruhet:

§. 1.

Die Notare in Dalmatien sind berechtiget, nicht nur letztwillige Anordnungen, sondern auch andere Urkunden aller Art, welche ihnen übergeben werden, in ämtliche Verwahrung zu nehmen.

Eine, dem Notare bloss in einem Umschlage oder versiegelt übergebene und überhaupt bei demselben nur hinterlegte letztwillige Anordnung hat ebenso wenig als eine andere, lediglich zur Aufbewahrung übergebene Urkunde die Kraft einer Notariats-Urkunde.

§. 2.

Der Notar muss über das Hinterlegungsgeschäft einen Notariats-Act aufnehmen und dem Hinterleger, nach seinem Verlangen, entweder eine authentische Ausfertigung dieses Actes oder eine beglaubigte Abschrift der hinterlegten Urkunde mit der Hinterlegungs-Bestätigung oder eine blosse Empfangs-Bestätigung ausfolgen.

§. 3.

Eine, dem Notare lediglich zur Aufbewahrung übergebene letztwillige Anordnung oder andere Urkunde kann in soferne die Nothwendigkeit, die Urkunde selbst vorzulesen, nicht eintritt, in was immer für einer Sprache geschrieben seyn.

Der, über die Hinterlegung aufgenommene Notariats-Act unterliegt den, über die Aufnahme von Notariats-Acten gegebenen Vorschriften.

§. 4.

In allen Fällen kann der Hinterleger, unter Beiziehung zweier Zeugen, die, bloss zur Verwahrung hinterlegte Urkunde wieder zurücknehmen und hat diesen Rückempfang auf dem Hinterlegungs-Acte zu bestätigen. Der Hinterleger kann, wenn er die Urkunde bloss zur Verwahrung hinterlegt, eine Person bestimmen, an welche sie auf ihr Verlangen ausgefolgt werden soll. Wird die Urkunde an diese bestimmte Person ausgefolgt, so muss darüber, unter Beiziehung zweier Identitäts-Zeugen, ein Ausfolgungs-Act aufgenommen und auf dem Hinterlegungs-Acte dieser Vorgang bemerkt werden.

§. 5.

Bei Hinterlegung einer Urkunde, welche keine letztwillige Anordnung ist, zu den Notariats-Acten ist zu entrichten:

1. für Aufnahme des Hinterlegungs-Actes . . . . 30 kr.

2. für die Aufbewahrung der hinterlegten Urkunde wird eine besondere Taxe mit 15 „
wenn die hinterlegte Urkunde mehr als fünf, weniger als zwanzig Bogen bebeträgt, mit . . . . 40 „
entrichtet.

Względem aktów większej jeszcze objętości, wolno będzie składającemu ułożyć się z notaryuszem względem kwoty należytości za przechowanie.

3. Od potwierdzenia odebrania lub złożenia . . . . 20 kr.

za wyciąg autentyczny z aktu złożenia lub za odpis wiarogodny dokumentu złożonego, należy opłacać należytości zwyczajne.

§. 6.

Przy zwróceniu dokumentu, złożonego u notaryusza, należy opłacać:

a) od przyjęcia aktu zwrócenia . . . . 30 kr.

b) jeżeli zwrócenie potwierdzonem będzie przez stronę tylko na akcie złożenia . . . . 15 „

§. 7.

Przez niniejsze rozporządzenie, nie zmieniają się przepisy §. 34 porządku notaryalnego prowizorycznego, ogłoszonego dla Dalmacyi obwieszczeniem gubernialnem z dnia 15. Maja 1827. L. 9213 — 2022, tudzież artykułów 23 i 24, dodanej do niego taryfy należytości co do składania i odwoływania rozporządzeń ostatniej woli i należytości od nich opłacić się mających.

Krauss m. p.

Bei noch umfangreicheren Acten aber ist die Vereinbarung über den Betrag der Aufbewahrungsgebühr zwischen dem Hinterleger und dem Notare gestattet.

3. Für die Empfangs- oder einfache Bestätigung der Hinterlegung . . . . . 20 kr., für die authentische Ausfertigung des Hinterlegungs-Actes oder für die beglaubigte Abschrift der hinterlegten Urkunde sind die gewöhnlichen Gebühren zu entrichten.

§. 6.

Bei Ausfolgung einer, beim Notare hinterlegten Urkunde ist zu entrichten:

a) *für die Aufnahme eines Ausfolgungs-Actes (§. 4) . . . . 30 kr.*

b) *wenn die Ausfolgung nur auf dem Hinterlegungs-Acte von der Partei bestätiget wird . . . . 15 „*

§. 7.

Durch diese Verordnung wird an den Verfügungen des §. 34 der, mit Gubernial-Verlautbarung vom 15. Mai 1827, Zahl 9213-2022, für Dalmatien kundgemachten provisorischen Notariats-Ordnung und der Artikel 23 und 24 des, demselben angeschlossenen Gebührentarifes hinsichtlich der Hinterlegung und des Widerrufes letztwilliger Anordnungen und der dafür zu entrichtenden Gebühren nichts geändert.

Krauss *m. p.*